

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

červenec, srpen 2012

6. ročník / 7.-8. číslo

Ze Svatovavřínecké pouti 2011

Milé sestry, milí bratři,

svátky července a srpna ukazují, jak se to nejobecnější zrcadlí v jednotlivém. Byl to náš národ, jemuž přinesli písmo Cyril a Metoděj a v jehož jazyce psal Jan Hus, ale bylo to Proměnění Páně a Zesnutí Panny Marie, které hlásali a o kterém kázali. Tento vztah obecného a jednotlivého je kouzlem křesťanství, nakonec i obecná Církev není ničím jiným, než obecenstvím místních církví, totožnost křesťana je potvrzována společenstvím křesťanů, ve kterém přebývá, člověk žije pro druhé, a druzí jej rozpoznávají jako člověka a žijí pro něho. Není univerzální církev bez místních církví, není křesťanství bez jednotlivých křesťanů a není lidství bez konkrétních lidí. Svatý Metoděj jako arcibiskup moravský předsedal místní církvi, jako křesťan byl neúnavným hlasatelem pravověří a jako člověk prožil ty nejbytostnější zápasy, své zranitelné lidství osvědčil pod bičem Hermanrichovým.

Naše místní církev tak odráží Jednu Svatou Všeobecnou Apoštolskou církev a každý z nás je jako křesťan obrazem křesťanství a jako člověk obrazem lidství; před bližními i před Bohem. A každá lidská vlastnost, každé nadání, ctnost a dar se má podílet na tomto trojím obrazu, neboť člověk je konec konců především obrazem Božím.

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ - eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ - eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ - eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Středa 18⁰⁰ - setkání nad Biblií v Communiu

Čtvrtek 18⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Událo se

22.6. se konal 5. ročník Svatovavříneckého petřínského léta.

Kalendárium

V neděli 12.8. se v chrámu sv. Vavřince na Petříně a jeho okolí bude konat **Svatovavřínecká pouť**. Program začne ve 14 hodin a potrvá do 22 hodin.

Narozeniny v červenci a srpnu slaví:

Petr Tvrdek, Pavla Merhautová, Vojtěch Kaplan, Katarína Straková, Vít Boldiš, Dušan Hejbal, Martin Doubek, Marcela Freiová, Roman Krzák, Jiří Ransdorf, Monika Mádlová, Matěj Vojtěch Matuška, Martin Valent, Jiří Souček, Veronika Součková, Ivana Taičová, Patrik Rymeš, Prokop Tomka, Petr Kamínek.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

1.7. – 13. neděle v mezidobí

2S 1, 1.17-27

Ž 130

2K 8, 7-15

Mk 5, 21-43

Vzkříšení dcery Jairovy ukazuje, že u Boha není nikdy pozdě (u Boha je vždy včas, neboť přebývá v neustálé přítomnosti, do níž zve i nás a jejíž předchuť nám dává zakoušet ve svých mocných činech). Uzdravená žena pak svědčí o tom, že u Boha není žádná bolest zanedbatelná a žádné utrpení hanebné, či nečisté.

V pokoře, s jakou se nemocná žena dotkla Kristova roucha, předcházelo duchovní uzdravení tělesnému a my vidíme, že nositelkou naší prosby je právě pokora. V ní nalézáme trásně Božího šatu právě tam, kde je potřebujeme a právě v pokoře se jich smíme zachytit.

5.7. – svátek Cyrila a Metoděje

Iz 61, 1-3a

Ž 117

2K 4, 1-2.5-7

L 10, 1-9

Byli to Metodějovi žáci, kteří před franckými uzurpátory vyznali pravou víru, kterou jim předal jejich učitel a kterou měli předávat – tradovat – i oni.

Vyznali, že Duch Svatý vychází pouze z Otce a nikoliv ze Syna, to by totiž umenšovalo Ducha na něco, co je společné Otci a Synu, na jakýsi personifikovaný vztah Otce a Syna. Nikoliv neprávem se tehdy Frankům říkalo duchoborci!

Za druhé vyznali Metodějovi žáci rozdíl mezi Boží podstatou a Božími energiemi, používše krásný příměr o Slunci jako podstatě a paprscích jako energiích.

Za obojí museli trpět.

Ale pokud Cyril a Metoděj vskutku slavili západní obřad na slovanském jazyce, jdou nám příkladem dvojnásobným: naším obyčejem slavit tajemství pravé víry.

Co může být závažnějšího?

6.7. – svátek Jana Husa a Jeronýma Pražského

MDr 3, 1-9

Ž 31

2Tim 2, 8-13

J 15, 20-21; 16, 1-4

Jan Hus zemřel proto, že nechtěl zapřít pravdu. Jeroným Pražský zemřel proto, že nechtěl zapřít Husa. Obojí nám poodhaluje charakter oné pravdy: pravdou je osoba. Hus nepochybně zastával neomylnost Písma, řekl bych mylně, neboť Písmo není Zjevením, nýbrž svědectvím o Zjevení, platným proto, že proroci, apoštolové a svatí zakusili zbožštění, splynutí s Boží vůlí, jsouce tím pádem této vůle znalí a poslušní. Že jde ale více o osobu, než o literu, dokázal sám Hus: neodvolal se k Písmu, ale ke Kristu. A Jeroným věděl, že zapřením té či oné nauky by možná zradil své přesvědčení, ale zradou přítele, přiznáním, že je kacíř a shoří v pekle, by zradil samotného Krista. Ani jeden se tedy neobětoval pro názor, přesvědčení, mínění, které, sebemoudřejší, podléhá omylu, ale pro Krista samého. V tom jsou svatí a tím jdou příkladem.

8.7. – 14. neděle v mezidobí

2S 5, 1-5.9-10

Ž 48

2K 12, 2-10

Mk 6, 1-13

Znát někoho je velké pokušení. Osoba člověka je z podstaty nepoznatelná, ale jelikož máme všichni společnou přirozenost, známe o sobě navzájem obecné charakteristiky. Zde hrozí trojí nebezpečí: zaprvé: myslíme si, že o druhém víme všechno. Zadruhé: promítáme do něj, co víme o sobě. Zatřetí: promítáme do něj, co si usmyslíme. Nazaretským se nevyhnulo ani jedno: stačilo jim vědět, že Ježíš je tesařem a synem Josefovým, že je jako oni nevzdělaným prostřáčkem a že nevzdělaným prostřáčkem být musí, aby je nedráždil a nezahanboval. Tak se dobrovolně zřekli toho nejcennějšího, co mezi sebou měli. Dej Bůh, abychom si nepočínali podobně.

15.7. – 15. neděle v mezidobí

2S 6, 1-5

Ž 24

Ef 1, 3-14

Mk 6, 14-29

Každý Ježíše za někoho považuje a pod jinou pohnutkou. Mnozí v něm, vedeni touhou, viděli Eliáše, proroka, jehož druhý příchod měl připravit cestu Mesiášovi. Puzen, možná, provinilostí, potvrdil v něm Pilát krále židovského. Petr v něm z víry a lásky vyznal Mesiáše, Syna Božího. A co Herodes? Co jej vedlo k tomu, spatřovat v Ježíšovi vzkříšeného Jana, svou nevinou obět? Špatné svědomí. Špatné svědomí jako nástroj poznávání je čidlem přiblížnosti, pravděpodobnosti. Každý máme někdy výčitky. Kdo ale povýší černé svědomí na nástroj poznávání, komolí skutečnost a páchá jeden z mála skutečných hříchů. A pokání, které ostatně Jan tak horoucně hlásal, neumožňuje jen utiřit špatné svědomí, ale hlavně jej oddělit od vnímání světa. Herodes hlásání své oběti nevyslyšel a promítl do Ježíše svou Nemesis. Kolika po něm se stalo a stane totéž!?

22.7. – 16. neděle v mezidobí

2S 7, 1-14a

Ž 89

Ef 2, 11-22

Mk 6, 30-34.53-56

Žijeme v područí okolností, potřebujeme jíst, pít, spát, dýchat. Ježíš ve svém zázraku s chlebem mění okolnosti v náš prospěch. To ale není vše. Ukazuje, že stojí nad okolností a v Království, do kterého jej následujeme, už nebudeme okolnostem otročit. Už nebudeme „stavěni do situací,“ budeme prostě přebývat v ničím nepodmíněném obecnství s Bohem a lidmi.

29.7. – 17. neděle v mezidobí

2S 11, 1-15

Ž 14

Ef 3, 14-21

J 6, 1-21

Zázrak chůze po vodě není nezopakovatelný. Po vodě kráčela Marie Egypťská i jiní Svatí. Někteří přece i křísili z mrtvých. Nakonec povel uzdravovat a křísit dal apoštolům samotný Ježíš. Jak je možné, že Svatí konali podobné zázraky, jako Bůh sám? Díky tomu, že byli prostoupeni nestvořenou energií Boží. Když se jejich vůle zcela spojila s vůlí Boží, která dovede činit zázraky, sami konali zázraky ve jménu Božím. Ruský romantický malíř Ajvazovskij vypočetl Krista, kráčejícího po vodě, obklopeného oslnivým jasem. Ať již intuitivně, nebo v duchu tradice, zobrazil právě ono nestvořené světlo Boží, Boží slávu, do které všichni kráčíme a kterou všichni zakusíme jako, dej Bůh, blaženost, anebo jako stravující oheň.

5.8. – 18. neděle v mezidobí

2S 11, 26-12, 13a

Ž 51

Ef 4, 1-16

J 6, 24-35

Očím víry se zázrak jeví jako znamení. Bez víry je zázrak senzací a účastníci touží po opakování. Ve víře je zázrak zaslíbením něčeho trvalého. V tomto případě je zázrak zmnožení chlebů znamením Eucharistie, těla Božího, které je, aniž rozděleno, přítomno ve všech darech. Kdo přijímá nesmrtelného Boha, roste i v něm částička nesmrtelnosti, která jej uchová pro nebeské Království.

Opět zde navíc vidíme kruh spásy: mnozí uvěřili, protože viděli zázrak, a porozuměli zázraku, protože uvěřili. A protože věří, mohou konat Boží vůli a na tom, že konají Boží vůli, se pozná, že věří. Víra je málokdy výchozím stavem, je odpovědí na dění, po které se dění stává srozumitelným. Povaha víry je zázračná.

6.8. svátek Proměnění Páně

2Kr 2, 1-12

Ž 50

2K 4, 3-6

Mk 9, 2-9

Odhalení pravé podoby věci se nám nejednou jeví jako proměna. A ve stvoření tomu tak i je: svět bude proměněn z porušeného stavu, do kterého vinou lidského hříchu padl ze stavu rajskeho, jakoby zpět, ale ze zkušeností lidské svobody navíc. Když Kristus, do té doby zevnějškem k nepoznání od ostatních lidí, odhalil svou pravou podobu, podobu bohočlověka, jevílo se to přihlížejícím apoštolům Jakubu, Petru a Janovi jako proměna. A jaká je viditelná podoba Boha? Nemůžeme, a ani apoštolové, ani Mojžíš nemohli spatřit Boží podstatu. Mohli ale, a spatřili Boží slávu, nestvořené světlo, nestvořené energie Boží. Pavel spatřil toto světlo při svém obrácení, Mojžíšovi jím planula tvář a Eliáš v něm byl vzat na nebesa. Svátí jej viděli už za pozemského života, modleme se tedy, abychom do něj vešli na věčnosti.

10.8. – svátek sv. Vavřince

Zj 12, 10-12a

Ž 112

2K 9, 6-10

J 15, 18-21

Svatý Vavřinec byl jáhen. Kdo je jáhen? Ten, který slouží chudým a potřebným, doprovází ke křtu, popřípadě křtí, čte evangelium, káže, pomáhá biskupovi. Na východě požívá vážnosti, nejednou větší, než kněží. To jenom na Západě bývá jakousi přechodnou kuklou, z níž se konečně vylíhne kněz. Vzhledem k Svatým jáhnům Filipovi, Štěpánovi, či právě Vavřinci je tato praxe poněkud neurvalá.

Vavřinec byl umučen, když církevní poklady rozdál chudým, místo, aby je odevzdal císaři, a chudé prohlásil za pravé poklady Církve. Stál v ohnisku podobného napětí, v jakém stojí Církev dnes: mezi zlatými poklady a poklady v chudých a potřebných. Biskup musí myslet na obojí, jáhen pak přebírá onu druhou starost. A chudým a potřebným slouží nejen chlebem, ale i slovem, a toho jsme potřebni všichni. I díky jáhnům pak všichni můžeme být pravými poklady Církve.

12.8. – 19. neděle v mezidobí

2S 18, 5-9.15.31-33

Ž 130

Ef 4, 25-5,2

J 6, 35.41-51

I člověk může přijít odjinud, než odkud ho vidíme přicházet. Přichází třeba z hostiny, na níž jej zastihla zlá správa; sotva přichází veselý. Nebo přichází z pohřbu s takovou vírou ve vzkříšení, že ani nevyzařuje žal. Anebo vychází z vesnického kostelíka, kde ale zakusil předzvěst Božího království.

Když může člověk přicházet odjinud, než odkud viditelně vychází, co teprve Bůh? A jakou jen máme výsadu vědouce, že tentýž, kdo ležel v jesličkách i v hrobě, sestoupil z nebes a opět na ně vystoupil. Neviděli jsme jesličky, ale uvěřili jsme. Možná, kdybychom je viděli a v nich chudé a zranitelné děťátko, neuvěřili bychom. Je velkým požehnáním, že žijeme v plnosti věků, kdy jsou poodhalena velká tajemství. Děkujme za to Bohu.

15.8. – Zesnutí P. Marie

Zj 21, 1-5a

Ž 45

1K 15, 54-57

L 1, 39-56

Církevní slovanština má pro Zesnutí výraz Uspenie, spíše usnutí, než zesnutí. Lze si tu vzpomenout na starozákonní verš, že spravedliví neuzří smrt. Skutečně, smrt je na pohled děsivá, a spravedliví přece nezavršují svůj pozemský život ve strachu a děsu. Tím spíše pak Nejsvětější, Nejčistší, Nejblahoslavenější Vládkyně naše Bohorodička i vždy Panna Marie, která je nad Cherubíny ctěnější a nad Serafíny bez přirovnání ctěnější.

A my? Jsme přece ospravedlněni Kristovou obětí! Prosme tedy, ať, Marie Panny a všech Svatých pamětlivi jsouce, ani my neuzříme smrti.

19.8. – 20. neděle v mezidobí

1Kr 2, 10-12;3, 3-14

Ž 111

Ef 5, 15-20

J 6, 51-58

Již v Homérovi stojí, že chléb se stává tělem a víno krví. Řekové doslova mínili, že jsme to, co jíme, že pokrmy se stávají naším tělem. I naše tělo se zduchovňuje přijetím duchovního pokrmu a nabývá nesmrtnosti požitím chleba věčného života. Církev má dvě „definice“ z nichž jedna předchází druhé. Jde o místo, kde lze činit pokání. Právě pokání pak otevírá místo, kde lze dosáhnout zbožštění. Svátosti jsou k tomu nenahraditelným prostředky. Když přijímáme tělo a krev Kristovu a stáváme se spolu s ostatními údy Kristova pozemského těla, zakládáme s Kristem i s ostatními obecenství, čímž následujeme příkladu dokonalé lásky osob v Trojici, spodobující se s Bohem, Jeho vůle se stává naší vůlí a jeho nestvořená energie proudí do našeho produchovňujícího se těla a již teď jej oblažuje dary, jejichž plnost, dá-li Bůh, zakusíme v Nebeském Království.

26.8. – 21. neděle v mezidobí

1Kr 8, 22-30. 41-43

Ž 84

Ef 6, 10-20

J 6, 56-69

Ne všechno člověk pochopí hned a něco nepochopí nikdy. Ale tam, odkud mu kyne duchovní prospěch, by měl jít i s pochybami a měl by tam navzdory pochybám i zůstat. Martin Luther říkal, že poznávat Boha znamená okoušet jeho dobra a okoušíme-li dobra boží, můžeme oželeť pojmové uchopení a plné porozumění tajemství.

Cyril Jeruzalémský chtěl, aby se význam Eucharistie vysvětloval až tomu, kdo Eucharistii poprvé přijme. Člověk má mnohdy skrupule tomu či onomu uvěřit, či nemá jistotu, zda věří, či co víra vůbec je. Ale okusí-li Božího dobra, pozná Boha jako laskavého Otce a skrze Syna k němu v Duchu Svatém nikdy nepřestane volat.

29.8. – Umučení Jana Křtitele

Jr 2, 4-13

Ž 81

Žd 13, 1-8. 15-16

L 14, 1.7-14

Jan Křtitel hlásal pokání a blízkost Božího království. Blízkost Božího království vzbuzuje potřebu pokání, protože musíme být jako ti nejmenší, abychom do něj vešli. Zároveň ukazuje, jak být nejmenšími a jak do Království vcházet. Pokání zde není jen usmířením s Bohem, lidmi a sebou samým, jako by toho nebylo dost. Je způsobem poznání cesty do Božího království. Je následováním Krista v jeho tichosti a pokoře srdce, Krista, který je Branou do Království nebeského. A kdo následuje Krista v ponížení, ten s ním vejde do slávy. Asketika je tedy jednou z mála věd, která ukazuje nejen co, ale i jak, je „radostnou vědou“ naší doby. Pokání má být vskutku naší radostí, jako bylo radostí Janovi, který předešel Krista ve světě a nás všechny v Božím Království.

Farní vyúčtování za měsíc červen 2012

Příjmy:

sbírky rotunda:	2.495,-
koncert sv. Vavřinec:	1.000,-
příspěvky:	700,-

CELKEM: 4.195,-

Výdaje:

květiny:	871,-
telefon:	2.168,-
materiály Noc kostelů 2012:	2.248,-
elektřina:	3.310,-

CELKEM: 8.597,-

ROZDÍL: -4.402,-

Stav účtu k 30.6.2012: 786.484,-

Stav pokladny: 49.130,-

CELKEM: 835.614,-

Křižovatka – měsíčník. Vydává Farní obec starokatolické církve v Praze.

Vydáno : 1.7.2012. Neprodejné.

Kontakt: Na Bateriích 27, 162 00 Praha 6; email: stkat@starokatolici.cz; <http://praha.starokatolici.cz>

© 2012